

‘Jouw auto, ik ben kletsnat..., je bekleding...’

Het zal wel de shock zijn geweest dacht Paul, dat ze zich nu ging bekommeren om een auto. Veel belangrijker was hoe het met haar ging.

‘Ik breng je naar huis, zeg maar waar je naartoe moet.’

‘Nee, dat hoeft niet, ik kan zelf...’

‘Nee, dat kan je niet,’ onderbrak hij haar beslist. ‘Staat jouw auto hier?’

Ze knikte. Het was onduidelijk of ze gedesoriënteerd was, beschaamd, of verlegen met de situatie.

‘Dat regelen we later wel. Eerst naar huis en kijken wat de schade is. De rest zien we dan wel weer. Je woont hier in het dorp?’

‘Ja, de Wilgenstraat,’ ze berustte in het onvermijdelijke, streek opnieuw een paar druipende slierten uit haar gezicht en dirigeerde Paul naar het laatste blok twee-onder-één-kapwoningen aan het einde van de straat.

‘Is er iemand thuis?’ Paul keek haar vragend aan en constateerde dat ze ook in haar huidige, ontdane staat een bijna majestueuze uitstraling had.

‘Nee,’ bezorgd en beschadigd klonk het.

‘Heb je een huissleutel bij de hand?’ Gelaten pakte ze die uit haar handtas.

Op het moment dat ze de sleutelbos overhandigde maakte ze even oogcontact. Was ze verbaasd over zijn hulpvaardigheid, schrok ze van zijn gezicht of twijfelde ze aan zijn betrouwbaarheid? Het was niet echt duidelijk.

Paul stapte uit om de deur open te maken, liep terug om de vrouw te helpen en redderde zich met haar naar een frisse keuken. Terug naar de voordeur, klikte zijn auto op slot en gooide de huisdeur achter zich dicht.

‘Nou, laten we eerst maar eens naar die enkel kijken.’

‘Dat hoeft niet...’

‘Ja, dat moet wel. Hoe dacht je dat anders zelf te fiksen?’ Paul sprak zelfverzekerder dan hij zich voelde. Hij knielde voor haar neer, nam de rechtervoet voorzichtig in zijn handen en zag direct dat er een flinke zwelling zat rond haar enkel en op haar voet. Hij opende een riempje en probeerde zo pijnloos als mogelijk de schoen van haar voet te halen. Ze kreunde één keer voordat het

lukte. In zichzelf hoofdschuddend vroeg hij zich af waarom vrouwen het toch nodig vonden om op zolen van enkele centimeters hoog te lopen.

‘Heb je een vriezer?’ informeerde hij.

‘Ja, in de bijkeuken,’ en ze wees naar een deur.

Met twee maaltijdzakken was hij even later terug. ‘Theedoe-ken?’

‘Boven in dat kastje.’

Met elke vrieskoude zak gewikkeld in een lap stof, legde hij een ijskompres aan, schoof een stoel onder haar voet en liet haar been daarop rusten.

‘Ik ga even je boodschappen halen, blijf maar zo zitten, we zullen wel zien wat er nog moet gebeuren.’

‘Kun je me mijn handtas aangeven alsjeblieft?’

Met de boodschappen verzameld in twee plastic tassen die hij nog in zijn auto had liggen, kwam Paul weer binnen.

... ‘Ik kan vanavond echt niet autorijden,’ hoorde hij haar tegen haar telefoon praten.

... ‘Ik heb mijn enkel verstuikt en kan absoluut niet lopen. Een aardige voorbijganger heeft me geholpen en thuis gebracht, maar ik weet echt niet hoe het nu verder moet.’

... ‘Nee, Thijmen is dit weekend bij zijn vader.’

... ‘Ik bel je nog wel als ik weet waar ik aan toe ben.’

... ‘Dank je wel.’

De boodschappen stonden op het aanrecht. Paul had al een paar dingen in de koelkast gezet en stond met twee, nog bevroren pizza’s in de hand om ze in de vriezer te leggen.

‘Ik denk dat je het beste eerst maar eens naar die voet moet laten kijken. Kun je de huisartsenpost bellen?’

‘Moet dat?’ hoe was het mogelijk, dat ze in twee woordjes zowel angst, paniek als een onderdanige bescheidenheid wist te leggen?

‘Ik denk het wel. Al is het maar om er zeker van te zijn dat er niets gebroken is. Bel ze maar, dan rijd ik je er naar toe.’

‘Ja maar... en jij dan? Ik ken je niet eens, volgens mij heb ik je ooit wel eens ergens gezien. Je hebt al zoveel gedaan, ik kan toch niet nog meer van je vragen? Trouwens... ik ben Marion.’

‘Paul, aangenaam. Ja, je kunt me gezien hebben bij het voetbalveld. Mijn zoon Erik speelt bij Thijmen in het team. Daar heb ik jou

ook al wel eens gezien. Gehoord ook trouwens. En nee, ik heb alle tijd en help je graag. Erik is nu bij een vriendje, ik bel ze zo even en dan kan hij daar blijven zolang ik weg ben. Geloof me, als het me teveel wordt, dan geef ik het wel aan. Zal niet zo snel gebeuren.'

Zijn glimlach stelde haar blijkbaar enigszins gerust.

'Ik wil wel van die natte kleren af. Zou jij me kunnen helpen om boven te komen? Even een snelle douche en dan droog spul aan.'

'Eerst bellen, dan gaan we het proberen.'

Ze konden over een uurtje terecht.

Nadat Paul de nodige hulp had geboden bij het uittrekken van een strakke en natte spijkerbroek, waarbij Marion hem goedmoedig voor een rotzak uitmaakte, en ze in haar ondergoed de badkamer binnen hinkelde, verzamelde hij alle natte kledingstukken en bracht ze naar de bijkeuken waar hij een wasmachine had zien staan. Terug in de keuken keek hij eens om zich heen. Het zag er proper en nieuw uit, en toch hing er een sfeer die blijk gaf dat er niet echt in die keuken werd geleefd. Te schoon, te nieuw, te onpersoonlijk.

Een bons en een angstige kreet van boven deed hem weer de trap opstuiven.

'Alles goed, Marion?' riep hij tegen de badkamer deur

'Nee, oh God, Paul, help me alsjeblieft... de deur is open...'

De douche liep nog en Marion zat ik het bad daaronder. Haar dat sluik over haar gezicht viel, armen achter zich gestrekt om in evenwicht te blijven en het gekwetste been omhoog houdend.

Paul wilde niet staren. Paul kon niet anders dan staren.

'Ik ben onderuit gegleden en kom niet meer overeind. Zo gênant... Ik kom er niet meer uit.'

'Zal ik een handdoek pakken?' vroeg Paul, terwijl hij de kraan dichtdraaide.

'Wil je me eerst alsjeblieft overeind helpen om uit dit bad te komen. Alsjeblieft geen probleem van maken, ik heb niks om me voor te schamen.'

Nou, dat klopte. Absoluut helemaal niets om zich voor te schamen. Mijn hemel, hij had toch ogen in mijn hoofd. Nat en bloot en mooier dan ooit. Sta ik daar met een prachtige naakte vrouw in mijn armen. Het kan verkeren.

'Je hebt gelijk. Onze Lieve Heer had een heel goede dag toen hij jou geschapen heeft.'

'Ik weet niet of dat zo gegaan is, maar evengoed bedankt voor